

Dombi János 1941 – 2012

*Kedves testvérünk, id. Dombi János
2012. szeptember 10-ére virradóan
hazatért a Mennyei Atyához.
Rövid életrajzával
és a székesfehérvár-öreghegyi templomban
megtartott hálaadó szentmisén elhangzott
búcsúztatóval köszönünk el tőle.*

Székesfehérváron született 1941. január 2-án, szüleinek tizenkettedik, s egyben utolsó gyermekeként. Ebben a családban természetes volt a hit és a vallásos magatartás. Ferenc bátyja pap lett.

Az ipari iskola elvégzése után, ahol esztergálni tanult, szakmájában és szakmájához közeli területeken dolgozott, tevékenykedett aktív munkás éveiben, nyugdíjasként pedig élete végéig kis műhelyében mindenfélét megszerelt, amit eléje hoztak, és amit meg tudott csinálni.

Fiatalon, tizenkilenc évesen nősült. Ebben a templomban mondták ki a boldogító igent, Feri bátyja adta rájuk az áldást. Hat fiúgyermeket neveltek fel, akik tizenkilenc unokával örvendeztették meg őket. Hitünk szerint most is nagyon büszke rájuk. Igazi, Istentől kapott gazdagságnak élte meg őket, feleségével együtt.

A hetvenes évek legelején pap testvére, mindannyiunk Feri bácsija, egy alkalommal, ezzel a kérdéssel lepte meg a házaspárt: „Leveletek jöttek Istentől, olvastátok már?” Így indult egy jobbára a Dombi testvérekből álló közösség, ahol az evangéliumok olvasása, megbeszélése volt a fő feladat. Kezdték Jézus tanítása szerint átalakítani gondolkodásukat. Ennek köszönhetően a vallásos Jánosból megtért, újjászületett János lett. Jó testvér, szerető férj, odaadó társ – megbocsátani tudó, mindig megújulni, javulni tudó ember.

Hosszú évekig lelkipásztori kisegítő volt a mosdósi plébánián és annak filiáiban. Szerette és nagyon komolyan vette ezt a munkát. Rendszerint már hétfőn elolvasta a következő vasárnapra előírt olvasmányokat, hogy azok ki tudjanak bontakozni, meg tudjanak érni benne, és gyümölcsöt hozzanak.

1983-tól a Bányai Közösség tagjaként évente részt vett sérültek nyaraltatásában, Söréden sokszor vállalt szolgálatot. Felavatott akolitusként, közösségében ő volt a liturgiafelelős, autótulajdonosként pedig ő volt a karitászelelős, és gondoskodott például az összegyűlt ruhák rászoruló családokhoz szállításáról.

Mindig mindenkinek azonnal segített, ha az illető kérte, s ha tudott. Első szerelmével novemberben ünnepelhették volna ötvenkettedik házassági évfordulójukat. Most már személyesen ismerheti azt, akinek életében szolgált.

Kedves Testvéreim!

Hálaadó megemlékezésemet Feri bácsi egyik Hang-üzenetével szeretném kezdeni:

„Ti, akik az örökkévalóság gyermekei vagytok, és szívetek fájdalmát érzitek, mert valaki elment előttem, tudjátok azt is, hogy előbb-utóbb mindenkinek ez a sorsa. Ne féljétek magatokat, mert Nekem adtátok magatokat! Újra és újra mondom: Bízatom, én legyőztem a világot! És azok, akik előttem elmentek már, és akikért itt most imádkoztok, azok a ti szívetek szeretete által mind-mind mennyei melegséget élnek meg. A ti örömtöknek a hazataláltság örömének kell lennie!”

Kedves Jancsi bácsi!

Hálát adok érted a mindenható Istennek, mert jóságában megalkotott, hogy mindannyian örömlenket lellessük benned! Hálát adok, mert láthatjuk, hogy Istennek szentelt életed milyen maradandó gyümölcsöket adott nekünk!

Igen, te a hazataláltság örömlében éltél, amelyről a Lélek beszél! Boldog voltál, mert találkoztál Jézussal, megismerted, megszeretted és követted őt. Csak odaadó szívvel, átélte lélekkel tudtál Róla beszélni. Valódi, élő kapcsolatod volt vele már itt a Földön is.

Sok Istennel kapcsolatos élményben volt részed életedben. Ezek közül az egyik, amiről többször is tanúságot tettél, hogyan jelent meg neked az Úr, és gyógyított meg derékfájdalmadból, majd amikor kérted, visszaadta azt, és az elkísért életed végéig. Amikor arról faggattunk, hogy mit jelentett neked ez az élmény, nagy örömllel mondtad: megbizonyosodtál arról, hogy „ha tényleg foglalkozunk az Úristennel, komolyan vesz bennünket! Isten hallgat ránk”!

És ez végleg lepecsételte életedet. Zsuzsival és gyermekeiddel Bányára költöztetek, azzal a szándékkal, hogy akik Jézusért életközösséglben szeretnének élni, veletek megvalósíthassák azt.

Nálatok mindenki meg tudott pihenni, zaklatott életünk megnyugvásra lelt. Engem is elfogadtál olyanl, amilyen vagyok. Férjemmel és gyermekeiml együtt sokat tanultunk tőled. Biztos pont voltál, és az is maradsz az életünkben! Nagyon köszönjük ezt neked!

A sok rád váró feladat miatt már kora tavasszal be volt táblázva a nyarad. Söréden mozgásérültek nyaraltatásában segédkeztél. A legnagyobb közösséged az Anyaszentegyház volt, ahol igeliturgiával, temetési szertartással, kereszteléssel szolgáltad a híveket. Mennyire szeretted a szentmiséket és az Oltáriszentséglben jelenlévő Úr Jézust! Mérhetetlenül nagy alázat és tisztelet volt szívedben irántuk! Soha nem felejtlem, hogy ragyogott a szemed és egész lényed, amikor róluk beszéltél! Számodra a Szentírás szerelmes levél volt. Örökre megmarad bennem, ahogy kezédben tartod, és teljes lelkesedéssl mondd: „Erre tettem fel az egész életem!”

A Jézusról tanulás kihagyhatatlan volt életedből. A kisközösségi foglalkozások mellett a Gyurka bácsi által vezetett papi közösséglben mélyítetted el tudásodat. Emlékezetesek maradnak a lelkigyakorlatok, amelyeken pontosságlra és fegyelemlre neveltél bennünket. Vidámságl volt a szívedben, és ez továbbáradt ránk is. Jó volt megfürödni benne, hallgatni tréfás történeteidet, vicceidet.

A balatonboglári lelki hétvégeken sem hagyta magunkra bennünket. Apai gondoskodással, tanácsokkal, ötletekkel támogattál mások felé irányuló szolgálatunkban. Boldogító együttlétek voltak ezek!

Nemrégiben nagy örömmel újságoltad nekem, hogy a visnyeszéplaki közösség felkeresett azzal a kéréssel, hogy segítsd őket a jézusi úton. Jó Atyánk színe előtt most ezt a feladatot még tökéletesebben fogod ellátni. Tudom, hogy értünk való közbenjárásod – amit már itt a földön elkezdted – továbbra sem fog megszűnni!

Kérlek, hogy szerető szívedből fakadó áldásoddal most is ajándékozz meg bennünket!

Vargáné Szijártó Mária